

Αμαρτία και Ασθένεια: Μία ορθόδοξη οπτική (Νικόλαος Κόϊος, Διευθυντής Σύνταξης - Πεμπτουσία)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ένα από τα πιο όμορφα σύγχρονα δείγματα της εκκλησιαστικής μας παιδαγωγικής αναφέρει: «Για το ευαίσθητο αυτό θέμα δεν μπορεί να μιλήσει κανείς ξερά, και να μην συμπάσχει...» [1]. Και αν κάποιος θεωρεί ότι δεν συμπάσχει στην ασθένεια όντας ο ίδιος υγιής, κανείς, όταν διαθέτει έστω και ελάχιστα σπέρματα χριστιανικής αυτογνωσίας, δεν

μπορεί να αξιώσει ότι δεν συμπάσχει στην αμαρτία.

Υποβόσκει ένας μεγάλος κίνδυνος και φόβος για εκείνον που θα προσπαθήσει να δει την σχέση αμαρτίας και ασθένειας από την θεολογική του σκοπιά: να κλείσει το φλέγον αυτό θέμα σε σκληρά στερεότυπα που συχνά - πυκνά ακούγονται ακόμη και από άμβωνος και να εμφανισθούν η θεολογία και η εκκλησία αυστηρές, έως και αφιλόνητες στις δύο έσχατες και διαλυτικές για το ανθρώπινο πρόσωπο καταστάσεις: την αμαρτία και την ασθένεια. Εκεί ακριβώς όπου ο πληγωμένος άνθρωπος, ο αμαρτωλός και ο ασθενής έχουν την εκκλησία, τον ιερέα, τον θεολόγο, τον κάθε χριστιανό περισσότερο ανάγκη.

Χρειάζεται λοιπόν αυθεντικό πνευματικό βίωμα και μεγάλη διάκριση για να μπορέσει κάποιος να προσεγγίσει αυτό το σφιχταγκαλιασμένο ζεύγος: την αμαρτία και την ασθένεια με την αλήθεια της Πίστεως και της Θεολογίας, χωρίς να

παραβλάψει το κέντρο της Πίστεως και της Θεολογίας που είναι η αγάπη και η φιλανθρωπία. Για εμάς όσους στερούμαστε της αμεσότητας αυτού του βιώματος, η ασφαλέστερη οδός, σύμφωνα με τον Άγιο Γρηγόριο Παλαμά είναι να προστρέξουμε στην Αγιοπνευματική πείρα των Αγίων Πατέρων και των διακριτικών Γερόντων, με αφετηρία πάντοτε την ασφάλεια των βιβλικών μας κειμένων, τα οποία κατά τον Γέροντα Σωφρόνιο του Έσσεξ, μας διαφυλάττουν από αδέξιους ερασιτεχνισμούς.

Θα προσπαθήσουμε να θέσουμε λοιπόν το ζήτημα αυτό στο κάδρο της βιβλικής διήγησης με μικρές ιστορικές αναδρομές και στη συνέχεια να αναδείξουμε κάποιες πτυχές του οι οποίες πιστεύουμε ότι έχουν ιδιαίτερη σημασία όχι μόνο εξαιτίας της θεολογικής τους βαρύτητας, αλλά περισσότερο αναφορικά με την ποιμαντική τους πρόσληψη.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

1. Αδελφή Μαγδαληνή, Συνομιλίες με τα παιδιά, Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγίας 2007, σ. 346.